

Sygn. akt. III Kp 445/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Okręgowej – Tomasz Błoński

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z dnia 6 marca 2013r. (data wpływu), sygn. akt V Ds. 71/12 o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec **E. L.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **18 czerwca 2013 roku, tj.** na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 20 grudnia 2012r., sygn. akt V Kp 1936/12 wobec **E. L., s. J. i J.** z domu D., urodzonego (...) we W.

podejrzanego o to, że:

w dniu 21 sierpnia 2012 r. we W. u zbiegu ulicy (...) brał udział wspólnie z innymi osobami w bójce przy użyciu niebezpiecznych przedmiotów w postaci noży, maczet, pałek drewnianych i metalowych narażając jej uczestników na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia oraz wystąpienia skutku określonego w art. 156§1 kk i art. 157§1 kk w wyniku której odniósł on obrażenia w postaci powierzchownego urazu głowy, rany tłuczonej łuku brwiowego oraz ran ciętych palca V i kłębu prawego naruszających czynności narządu jego ciała na okres powyżej dni 7, a inny uczestnik bójki – R. W. - odniósł obrażenia w postaci rany kłutej klatki piersiowej z następowym krwotokiem do jamy opłucnowej prawej oraz wstrząsu krwotocznego, którego to obrażenia spowodowały powstanie choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156§1 pkt 2 kk,

tj. o czyn z art. 159 kk i art. 158§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012r., sygn. akt V Kp 1936/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zastosował wobec E. L. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień współpodejrzanego, zeznań świadków, a także wyniki oględzin, zabezpieczone dowody rzeczowe, opinia z zakresu badań biologicznych, opinia dotycząca telefonów komórkowych, bilingi połączeń, zapisy monitoringu wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego E. L. zarzucanego mu czynu. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustala uprawniająca do stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania obawa matactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje sam charakter zarzucanych podejrzanemu czynu, popełnionego wspólnie i w porozumieniu z innymi dobrze sobie znanymi osobami, które łączą więzy zawodowe i towarzyskie zależności, w sytuacji gdy mimo wzmożonych działań nadal nie zdołano ująć wszystkich osób współdziałających w przestępstwach objętych zakresem śledztwa. Zależności te mogą realnie wpływać na zachowania procesowe uczestników śledztwa, na co in concreto zdaje się postawa procesowa niektórych z nich.

Nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie E. L. – należy zważyć także, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu, przy uwzględnieniu jego doniosłości – wszak oraz podejrzany pozostaje pod zarzutem popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 159 k.k. zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 8, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, stanowi, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Grożąca podejrzanemu surowa kara dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne w szczególności ukrywać się przed organami ścigania, w tym za granicą bądź w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie. Obawa taka jawi się jako realna, gdy zważy się na okoliczność, że podejrzany w przeszłości wyjeżdżał poza granice Polski w celach zarobkowych. Przed wszystkim jednak w kontekście konkretnego niebezpieczeństwa utrudniania przez podejrzanego prowadzonego przeciwko niemu postępowania postrzegać należy jego zachowanie w trakcie zatrzymania, kiedy to podejrzany w obecności funkcjonariuszy Policji wyrzucił przez okno trzy kary SIM.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakiegokolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czynności procesowe, które podejmowano bez zbędnej zwłoki. W szczególności kontynuowano czynności procesowe z udziałem podejrzanych, przesłuchano świadków, pozyskano opinie biegłych, dokonano oględzin, pozyskano dane z zapisów monitoringu oraz bilingi telefoniczne. W celu prawidłowego zakończenia postępowanie przygotowawczego należy jednak kontynuować podjęte działania. W szczególności niezbędne jest kontynuowanie czynności procesowych z udziałem podejrzanych, w tym zwłaszcza niezbędne jest przeprowadzenie szeregu konfrontacji, ustalenie pozostałych osób biorących udział w zdarzeniach objętych zakresem śledztwa, kontynuowanie przesłuchania świadków, w tym w celu zweryfikowania podawanej przez podejrzanych linii obrony, odtworzenie podejrzanemu zapisów rozmów, uzyskanie zleconych dotychczas opinii biegłych, a nadto uzyskanie opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczących podejrzanych, uzyskanie uzupełnionej analizy kryminalnej otrzymanych bilingów połączeń telefonicznych, zebranie pełnych danych osobopoznawczych dotyczących podejrzanych. Po wykonaniu powyższych czynności należy przeprowadzić czynności końcowych śledztwa z udziałem podejrzanych i ich obrońców.

Zważyć należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstąpienie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono zresztą żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstąpieniem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09).) Podkreślić należy, iż odstąpienie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu aresztowanego bądź egzystencji jego najbliższych, lecz nie wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygodę czy zagrożenia. (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005,

OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu z 10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS 2006/11/31). Tymczasem nie stwierdzono medycznych przeciwwskazań dla przebywania podejrzanego w warunkach izolacji penitencjarnej.

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.